

Pred akými „ruskými bludmi“ varovala Panna Mária vo Fatime? II.

Radomír Malý

12. októbra 2019 **História**

Pansexualizmus

Rozvody, mimomanželský sex, zvrátený sex, zvrhlá sexuálna výchova v školách už od predškolského veku ... To všetko dnes spôsobuje vrásky na čele mnohých katolíckych rodičov a vychovávateľov. Opäť ide ale o ďalší typický ruský blud, dnes tiež šírený už nielen z Ruska, ale skôr zo Západu.

Lenin svojim dekrétom z decembra roku 1917 umožnil rozvod manželov kedykoľvek na požiadanie bez súdnych procesov a formalít, stačilo len zaplatiť príslušnú finančnú čiastku. Odvolával sa pri tom na Marxove a Engelsove práce o manželstve a rodine, ktoré títo teoretici komunizmu považovali za súčasť „vykorisťovateľskej kultúry“. V Sovietskom zväze zavládla totálna sexuálna promiskuita, kde muži a ženy striedali sexuálnych partnerov úplne ľubovoľne, manželstvá sa uzatvárali, aby sa za týždeň rozviedli a uzatvorili nové; muži a ženy často žili v promiskuitných komunitách a pod.

K pohlavnej neviazanosti boli vedené už deti v školách. Sám šéf obávanej tajnej polície Čeky, Felix Dzeržinskij nariadil výchovu k promiskuite v detských domovoch a ústavoch pre mládež. Ministerkou (tzv. ľudovou komisárkou) sociálnej starostlivosti, ktorá toto uvoľnenie obzvlášť presadzovala, bola Alexandra Kollontajová, známa feministka, považujúca za „diskrimináciu a vykorisťovanie“ keď sú ženy viazané manželskou vernosťou k jednému partnerovi a k povinnosti starať sa o deti a domácnosť. Ženy si podľa jej slov „musia užiť“, rodinu má podľa jej slov nahradiť „okrídlený Eros.“

Rodiny sa v dôsledku nových sovietskych zákonov rozpadali. Sovietsky režim hlásal, že žena patrí do „pracovného procesu“ a nie k šporáku a ku plienkam. To napísal sám Lenin v spise Veľká iniciatíva. Matky preto odovzdávali deti od najútlejšieho veku do jaslí a škôlok, ich výchovu prenechávali štátu. Sovietska oficiálna propaganda tvrdila, že „deti patria spoločnosti a nie rodičom.“ Iné matky sa vzdávali svojich školopovinných detí len preto, aby si „užili“ ponúkanú sexuálnu slobodu.

Skaza rodiny bola jedným z významných cieľov marxizmu-leninizmu a komunistického systému v Rusku. Stalin nakoniec pod tlakom demograficky katastrofálnych okolností odložil tento cieľ na neskôr a nová sovietska ústava z roku 1936 opäť promulgovala rodinu ako základ spoločnosti. Marxistické, trockistické aj iné orientácie (Trockij ako je známe musel pred Stalinom emigrovať) sa však nevzdali. Patrick Buchanan vo svojej skvelej knihe Smrť Západu popisuje ako maďarský komunista Gyorgy Lukács a taliansky komunista Antonio Gramsci ďalej trvali na programe zničenia rodiny podľa receptu Lenina a Trockého. Pochopili ale, že sa to nedá dosiahnuť násilnou revolúciou, preto postavili svoj plán na „pochode naprieč politickými a kultúrnymi inštitúciami.“

Ten dôkladne rozpracovala po vojne neomarxistická tzv. frankfurtská škola, reprezentovaná menami ako Max Horkheimer, Theodor Adorno a predovšetkým Herbert Marcuse. Tí sa, s výdatnou pomocou existencialistického filozofa Jeana Paula Sartreho, hlásili k sexuálnej neviazanosti Sovietskeho zväzu z doby Lenina a Trockého, ich otvorenou požiadavkou bola „sexuálna sloboda“ s odvolaním sa práve na Marxa, Engelsa a na príklad porevolučného bolševického Ruska. Študujúcu mládež nakazili nielen ideológiou marxizmu ale a sexuálnou bezuzdnosťou. Roku 1968 študenti v západnej Európe a v USA, podnietení svojimi neomarxistickými profesormi, vyvolali nepokoje v uliciach s požiadavkami „spravodlivej a slobodnej“ spoločnosti podľa marxistických princípov, medzi ktoré počítali tiež „sexuálnu slobodu“ s údajným „právom“ pohlavne žiť kedykoľvek a s kýmkoľvek mimo manželstva, s ľubovoľným striedaním partnerov. Medzi tieto požiadavky patrila tiež absolútna sloboda erotiky a pornografie v umení ako výraz „slobody“. Títo mladí rozbíjali výkladné skrine a zapalovali autá. Hlásali nenávisť k doterajšej tzv. buržoáznej spoločnosti, ktorú obviňovali z vykorisťovania, rasizmu, xenofóbie, pokrytectva a pod.

Medzi žiakmi profesorov infikovaných neomarxistickou frankfurtskou školou, vyučujúcich v 60. a 70. rokoch na mnohých západných univerzitách, bolo množstvo neskorších vplyvných politikov západného sveta (Gerhardt Schroeder, Bill Clinton). Práve oni presadili vo svojich krajinách nemravné protirodinné zákony, ktoré dnes nútia rodičov posilať deti na hodiny perverznej sexuálnej výchovy už v predškolskom veku, kde sa učia nielen to, ako prebieha súlož, ale aj princípy zvráteného sexu.

Tieto princípy bolo legalizované už v komunistickom sovietskom Rusku a vďaka neomarxistickej frankfurtskej škole sa udomácnili v tzv. demokratických krajinách Západu, kde vykryštalizovali do systému tzv. gendrovej ideológie, ktorá tieto obludnosti stále rozvíja a prehľbuje. Marxistický pôvod je teda nepopierateľný, práve tak ako prvotná realizácia týchto obludností v komunistickom Rusku. Táto hrozná heréza sa rozšírila do celého sveta a – podobne ako v prípade potratov – nič nenasvedčuje tomu, že by umierala, naopak, je na veľkom vzostupe.

Zdroj: pixabay.com

Homosexualizmus

Aj tu, či sa to už niekomu páči alebo nie, sa jedná o „ruský“ marxistický blud. Prvým hlásateľom beztretnosti praktizovanej homosexuality bol Magnus Hirschfeld, sám homosexuál a propagátor sexuálnej promiskuity. Pôsobil v Nemecku po prvej svetovej vojne vo vtedajšej tzv. veimarskej republike, bol komunistom a jazdil do Sovietskeho zväzu, kde sa stal poradcom komisárky Kollontajovej (pozri vyššie) a autorom hesiel vo Veľkej sovietskej encyklopédii. Hirschfeld organizoval v hlavných mestách Európy kongresy pre „sexuálnu reformu na vedeckom základe“, kde predkladal homosexualitu ako normalitu

a domáhal sa uzákonenia „práv“ homosexuálov a lesieb. Dočkal sa toho v Sovietskom zväze, kde bola homosexualita vyhlásená za beztrestnú a až za Stalina sa stala znovu trestným činom.

Politici odchovaní neomarxizmom 60. rokov postupne v jednotlivých krajinách rušili zákony klasifikujúce praktizovanú homosexualitu ako trestný čin. V USA a neskôr na celom Západe sa rozvinula genderová ideológia, ktorú v skvelej knihe analyzuje Gabriele Kubyová a ktorá pokladá „zrovnoprávnenie“ homosexuálov, vrátenie možnosti uzatvárať sobáše a adoptovať deti, za svoj hlavný cieľ. Celosvetovou nadáciou na presadenie „práv“ homosexuálov je tzv. Hirschfeldová nadácia, pomenovaná po vyššie menovanom komunistovi a poradcovi Leninovho režimu. Opäť ďalší dôkaz, že ide – v terminológii Panny Márie – o „ruský“ blud. Aj ten je násilím vnucovaný, rovnako ako predchádzajúce „ruské“ herézy – ostatnej populácii, tej heterosexuálnej, ktorej sa hnusia sobáše gayov a lesieb a ktorá v tom oprávnene vidí útok na monogamnú rodinu. Aj tu sa hlasno skloňujú vo všetkých pádoch „ľudské práva“, konkrétne „práva“ homosexuálov a lesieb na legálne „manželstvo“ a adopciu detí.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Marxistický ateizmus

Vyššie uvedené tzv. „ruské bludy“ sú produktom marxistického ateizmu. Ten má na svedomí, v rámci celého sveta, predovšetkým v dvoch najväčších štátoch sveta, v Sovietskom zväze a v Číne, od r. 1917 až do súčasnosti, viac než 100 miliónov beštiálne povraždených nevinných ľudských obetí. Z toho istého zdroja vychádza aj neomarxizmus, ktorý sa postaral o rozšírenie tohto druhu ateizmu do krajín, kde síce komunizmus formálne nevládne, ale masívne uplatňuje svoj vplyv vo verejnej sfére a v kultúre. Dôsledkom sú, počas uplynulého storočia až do dneška, dych vyrazajúce vraždy takmer dvoch miliárd detí v materskom lone, ktoré sa nesmeli narodiť.

Ako klasický ruský komunizmus predvojnovéj éry, tak aj povojnový západný neomarxizmus čerpali z dialektického materializmu a marxizmu – leninizmu. Adorno, Marcus a Horkheimer vebili boľševickú revolúciu v Rusku, odsudzovali len Stalina, ktorý vraj revolúciu zradil, odmietali aj postalinský komunistický establishment v Rusku a vo východnej Európe, pretože seba považovali za jediných „pravých“ hlásateľov komunistickej náuky. Nimi odchovaní mladí vandali roku 1968 videli svoj vzor v komunistickej Číne pod vedením Mao Ce-Tunga a v latinsko-americkom revolucionárovi Che Guevarovi.

Marxizmus-leninizmus bol založený na bojovom agresívnom ateizme, ktorý sa netajil svojim zámerom vyhladiť kresťanstvo z povrchu Zeme. Z úplne rovnakého zdroja čerpali pre svoju „sexuálnu revolúciu“ tak Lenin a jeho spolupracovníci po svojom uchopení moci roku 1917, ako aj neomarxisti z frankfurtskej školy

a ich žiaci, ktorí roku 1968 devastovali v západných metropolách domy, autá a ulice. Ateizmus, popieranie Boha a zúrivy boj proti všetkým pozostatkom sociálneho kráľovstva Ježiša Krista sú koreňom všetkých vyššie menovaných „ruských“ bludov.

Niektó snáď bude namietat, že dnešná západná spoločnosť nie je založená na bojovnom ateizme, že je „pluralitná“. Áno, je relativistická v zmysle slobodomurárskeho liberalizmu, v ktorom konštatovanie, že pravda môže byť len jedna, sa stalo prinajmenšom prejavom neslušného chovania. V rámci tohto liberalizmu je prípustný aj marxisticko-leninský ateizmus, ktorý má so slobodomurárstvom rovnaký cieľ: totálnu likvidáciu kresťanstva. Nota bene už samotný fakt, že ovocie tohto komunistického ateizmu, potraty, sexuálna revolúcia a homosexualizmus, sa v západnom svete nielen bez zábran šíria, ale sú dokonca aj legislatívne presadzované, svedčí jasne o tom, že ruské bludy, pred ktorými Panna Mária vo Fatime varovala, sa v tejto spoločnosti zahniezdili natrvalo a pevne. Kto tvrdí, že ruské bludy už pominuli, tak trpí nevyliciteľnou ignoranciou a duchovnou slepotou. Pred cca 60 rokmi boli vo väčšine demokratických krajín Západu potraty a praktizovaná homosexualita trestnými činmi, dnes sú to tzv. „ľudské práva“ a kto sa proti nim postaví, je sám potrestaný za „porušovanie práva ženy“, „homofóbiu“ a pod. Nie je toto snáď jasným dôkazom zhoršenia situácie, t.j. totálneho rozmnoženia sa zmienených „ruských bludov“?

Prirodzenými prostriedkami – aj keď je samozrejme nutné sa ozývať a hájiť aj za cenu obetí Kristovu pravdu – víťazstvo dosiahnuť nemôžeme. K tomu vedie len metafyzická cesta: zasvätenie Ruska Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie presne tak, ako si to Ona želala, tzn. pápež tak musí urobiť slávnostným aktom za prítomnosti biskupov celého sveta a Rusko výslovne menovať. Ale aj keby sme sa toho nedočkali, tak sa nič nemení na našom poslaní bojovať za realizáciu sociálneho kráľovstva Kristovho, aj keď sa tento boj javí ako zápas Dávida s Goliášom. Panna Mária Fatimská nenechá svojich verných bez pomoci, veď nakoniec „jej Nepoškvrnené Srdce zvíťazí“, ako to sľúbila.

I. časť: <http://christianitas.sk/pred-akymi-ruskymi-bludmi-varovala-panna-maria-vo-fatime-i/>

PODPORTE NÁS! Pomôže nám každé EURO! Spoločnými silami prebudíme svedomie Slovenska, bojujeme za Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Bez Vás Christianitas.sk nezvládneme financovať. Ďakujeme!

Bankové spojenie: **SK776500000000020594299**

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/pred-akymi-ruskymi-bludmi-varovala-panna-maria-vo-fatime-ii/>